

Primljeno: 31-05-2021			Prilog
e-mail	eojn	neposredno	postom
KLASA:	UP/II-034-02/20-01/1025		
URBROJ:	354-01/21-8		

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-117/21-8

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Eveline Čolović Tomić, predsjednice vijeća, Senke Orlić-Zaninović i mr.sc. Inge Vezmar Barlek, članica vijeća, te sudske savjetnice Alme Beganović, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Siemens Mobility Austria GmbH, Siemensstraße 90, 1210 Beč, Austrija, kojeg zastupaju odvjetnici Odvjetničkog društva Žurić i Partneri, Zagreb, Savska cesta 32, protiv tuženika Državne komisije za kontrolu postupaka javne nabave, Zagreb, Koturaška 43/IV, uz sudjelovanje zainteresirane osobe HŽ-Infrastruktura d.o.o., Zagreb, Mihanovićeve 12, radi javne nabave, na sjednici vijeća održanoj 7. svibnja 2021.

presudio je

- I Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja za poništavanje rješenja Državne komisije za kontrolu postupaka javne nabave Republike Hrvatske, klasa: UP/II-034-02/20-01/1025, urbroj: 354-01/21-8 od 9. veljače 2021.
- II Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova ovog upravnog spora.

Obrazloženje

1. Osporeno rješenje tuženika doneseno je povodom žalbe tužitelja u odnosu na sadržaj izmjene dokumentacije o nabavi u otvorenom postupku javne nabave, broj objave: 2020/S OF5-0032772, ispravak objave broj: 2020/S F14-0043663, predmet nabave: radovi na prometno-upravljačkom i signalno-sigurnosnom željezničkom infrastrukturnom podsustavu projekta „Rekonstrukcija postojećeg i izgradnja drugog kolosijeka na dionici Hrvatski Leskovac – Karlovac“, naručitelja HŽ-Infrastruktura d.o.o., ovdje zainteresirane osobe (dalje u tekstu: naručitelj). Točkom 1. izreke osporenog rješenja poništava se točka 6.2.c. Upute ponuditeljima, Sveska I, izmjene dokumentacije o nabavi u dijelu koji glasi: „Ako odabrani ponuditelj u ostavljenom roku ne dostavi tražene dokumente, Naručitelj neće sklopiti ugovor, već će naplatiti jamstvo za ozbiljnost ponude i poništiti postupak javne nabave.“ i točka 7.3. Upute ponuditeljima (Datum i vrijeme dostave ponuda), dok se u ostalom dijelu žalbeni zahtjev odbija kao neosnovan. Točkom 2. izreke osporenog rješenja nalaže se naručitelju da u roku 8 dana od dana javne objave rješenja na internetskim stranicama tuženika nadoknadi tužitelju troškove žalbenog postupka u ukupnom

iznosu od 2.890,63 kn, dok se zahtjev za naknadom troškova u ostalom dijelu odbija kao neosnovan.

2. Tužitelj tužbom osporava zakonitost pobijanog rješenja u odnosu na dio kojim je odbijen njegov žalbeni zahtjev te u dijelu kojim je odbijen sa zahtjevom za naknadom troškova žalbenog postupka. Ukazuje na prethodno rješenje tuženika, klasa: UP/II-034-02/20-01/751 od 29. listopada 2020., kojim je njegova žalba djelomično prihvaćena, nakon čega je naručitelj izmijenio dokumentaciju o nabavi (dalje u tekstu: DON), koja, međutim, po mišljenju tužitelja, nije u skladu s prethodnim rješenjem tuženika, a što je naveo i u žalbi. U tužbenim razlozima, u bitnom, tužitelj (u točki 3.1. tužbe) navodi da je ključni sigurnosni dokument izostavljen iz ponude, čime je onemogućena kontrola ponudbenog procesa. Osvrće se na sadržaj prethodnog rješenja tuženika od 29. listopada 2020., zaključujući kako naručitelj ne samo da po istom nije postupio, već je učinio suprotno od onog što je tim rješenjem utvrđeno. Naime, umjesto da je Izvještaj o sigurnosti uvrstio u dokumente sadržane u točki 6.2.a. Novih uputa, naručitelj je u tu točku uveo novi Obrazac 16, u kojem je ponuditeljima naložio da prilikom podnošenja svojih ponuda daju izjavu u kojoj će navesti da su za određene bitne komponente u posjedu Izvještaja o sigurnosti, čime su počinjene povrede odredaba Zakona o javnoj nabavi („Narodne novine“, broj: 120/16.-dalje u tekstu: ZJN) i Zakona o sigurnosti interoperabilnosti željezničkog sustava („Narodne novine“, broj: 63/20.-dalje u tekstu: ZSIŽS). Tuženik, međutim, u osporenom rješenju zaključuje da je predmetni žalbeni navod tužitelja neosnovan, čime je ozakonio stanje u kojem je ključni sigurnosni dokument izostavljen iz ponude, iako je, temeljem odredaba članka 290. stavka 1. i članka 291. stavka 1. točke 4. ZJN-a, naručitelj dužan pregledati i ocijeniti ponude na temelju sigurnosnih uvjeta i zahtjeva iz DON-a. Pritom tužitelj upire i na Pravilnik o tehničkim uvjetima za prometno-upravljački i signalno-sigurnosni željeznički infrastrukturni podsustav („Narodne novine“, broj: 97/15. i 63/20.-dalje u tekstu: Pravilnik) te na mišljenje Ministarstva gospodarstva, poduzetništva i obrta od 11. prosinca 2018., u kojem se izričito navodi da je naručitelj obvezan u DON-u od ponuditelja zahtijevati da u ponudi dostavi odgovarajući dokaz da ponuđeni predmet nabave udovoljava traženim tehničkim specifikacijama. Stoga, da bi odredbe ZJN-a bile zadovoljene, tužitelj je mišljenja da Izvještaj o sigurnosti mora biti sastavni dio ponude svakog ponuditelja jer će jedino na taj način naručitelj biti u mogućnosti pregledati i ocijeniti ponude na temelju uvjeta i zahtjeva iz DON-a u smislu ZJN-a. U odnosu na prigovore vezane za Obrazac 12 i druge dokumente iz točke 6.2.c. (točka 3.2. tužbe), tužitelj smatra kako tuženik nije u pravu kada u osporenom rješenju navodi da u prethodnom postupku svojom žalbom nije osporavao zakonitost odredbe 6.2.c. u pogledu Obrasca 12. Ističe kako je iz sadržaja prethodne žalbe razvidno da je prilikom specifikacije dokumenata koji su pogrešno svrstani u točku 6.2.c. prethodnih Uputa koristio riječi „među ostalim“ i „u bitnome“, čime je implicirao da dokumenti koje će potom navesti ne predstavljaju konačnu listu dokumenata te da se tužiteljevo pobijanje iz predmetnog žalbenog navoda odnosi na sve bitne dokumente koji bi se trebali nalaziti u točki 6.2.a. ranijih Uputa, radi čega je svaki dokaz koji je nužan za provjeru odgovara li ponuda uvjetima javne nabave, a koji se nalazi u točki 6.2.c. ranijih Uputa, trebao biti predmetom provjere i pregleda tuženika. Prema tome, zaključkom da je tužitelj svojom žalbom propustio obuhvatiti Obrazac 12 (i druge bitne elemente iz točke 6.2.c.), tuženik je pogrešno primijenio odredbe članka 404. ZJN-a, koje uređuju opseg postupanja tuženika u povodu izjavljene žalbe te je

propustio donijeti svoju meritornu odluku po tom pitanju, zbog čega je osporeno rješenje u opisanom dijelu nezakonito. Iako tuženik u osporenom rješenju nije ulazio u materijalnu analizu pitanja treba li Obrazac 12 (kao i Obrazac 10) biti dio točke 6.2.a. novih Uputa, tužitelj opreza radi nastavno ističe da je neposredan uvid u navedene obrasce potreban radi ispravnog pregleda i ocjene ponuda, te da je izostavljanjem Preliminarnog vremenskog plana i preliminarnog plana izvođenja radova (dalje u tekstu: Plan) i Obrasca 10 iz točke 6.2.a. ponuditeljima faktično oduzeto pravo na žalbu, kao i da se propustom uvrštavanja tih obrazaca u navedenu točku kompromitira sigurnost željezničkog prometa. U odnosu na prigovor u vezi web stranice Europske željezničke agencije (dalje: ERA), (točka 3.3. tužbe), ističe kako se dio dokumentacije nalazi na web stranici strane institucije, čime je naručitelj učinio više grubih povreda ZJN-a i ZSIŽS-a. Naime, naručitelj je dio dokumentacije sadržajno odredio na način da je ponuditelje uputio na stranicu strane institucije na kojoj se nalazi gomila poveznica, uputa i raznih dokumenata na engleskom jeziku, s tim da iz naručiteljevih navoda nije jasno što je od navedenog relevantno za postupak nabave, zbog čega se ne može očekivati da će ponuditelji podnijeti usporedive ponude. Također, posljedica ovakvog upućivanja je nužnost da svaki od ponuditelja poduzme opsežne predradnje kako bi uopće shvatio sadržaj na koji je upućen te ga povezao s postupkom nabave, zbog čega navedeni predmet nabave ne predstavlja cjelinu jer evidentno jedan dio predmeta nabave ima uporište u dokumentima strane institucije koja formalno nije subjekt javne nabave, a što uzrokuje da je dokumentacija nepotpuna, da predmet nabave nije jasan i prepoznatljiv te da činidba izvođača ostaje neodrediva. Tuženik, međutim, osporenim rješenjem nije prihvatio tužiteljeve žalbene navode s tim u vezi razlozima za koje tužitelj smatra da su neprihvatljivi te da nemaju utemeljenja u odredbama ZJN-a. Naime, navod tuženika o tomu da je spomenuta web stranica samo informativnog karaktera nema utemeljenja u dokumentaciji, jer iz izmijenjenog teksta ne proizlazi da bi se radilo o bilo kakvom informativnom, neobaveznom ili dodatnom tekstu, već upravo suprotno, jasno se implicira da su upute za predmetni postupak isključivo sadržane na spomenutoj web stranici koja je na engleskom jeziku. Ozakonjenjem takve dokumentacije, tuženik krši odredbe članka 200. stavka 1., 2. i 3., članka 203., članka 205. stavka 1. i stavka 5. te članka 313. stavka 3. ZJN-a, zbog čega je osporeno rješenje nezakonito. S obzirom na sve izloženo, tužitelj predlaže ovom Sudu da poništi osporeno rješenje u dijelu zahvaćenom opisanim nezakonitostima te da u tom dijelu usvoji tužbeni zahtjev i naručitelju naloži da u DON-u navede precizne upute za opisani postupak i da se ubuduće suzdrži od uvođenja ovakvih neodređenih i neprovedivih obveza. Ujedno predlaže ovom Sudu izdavanje privremene mjere te potražuje i naknadu troškova ovog spora u iskazanom iznosu.

3. Tuženik se, u odgovoru na tužbu, protivi tužbenom zahtjevu tužitelja iz razloga navedenih u obrazloženju osporenog rješenja. Naglašava kako je predmet ovog spora zakonitost rješenja kojim je odlučio o zakonitosti postupanja naručitelja nastavno na prethodno rješenje od 29. listopada 2020., a koje rješenje nije osporeno tužbom, zbog čega je isto postalo pravomoćno. S obzirom da je tuženik prethodnim rješenjem poništio dijelove DON-a zahvaćene nezakonitošću, to je naručitelj bio dužan izmijeniti istu u dijelu u kojem je bila zahvaćena nezakonitošću, a što je naručitelj i učinio, jer je otklonio ranije utvrđene nezakonitosti te izmijenjena DON više ne sadrži nezakonitosti koje su utvrđene prethodnim rješenjem, niti sadrži daljnje (nove) nezakonitosti. U odnosu na navode tužitelja pod točkom 3.1. tužbe, tuženik

daje usporedbu između prethodnog i ovdje osporenog rješenja glede Izvještaja o nezavisnoj ocjeni sigurnosti, smatrajući neosnovanim tužiteljev navod da je prethodnim rješenjem naložio naručitelju da takav Izvještaj, koji je bio propisan točkom 6.2.c., propiše točkom 6.2.a. DON-a, jer prethodno rješenje takvu odluku ne sadrži. U konkretnom slučaju utvrđeno je da je naručitelj, izmijenjenom DON, osigurao evaluaciju sigurnosnih zahtjeva propisanih posebnim propisom, jer je utvrđeno da će naručitelj kod pregleda i ocjene ponuda, što znači prije izvršnosti odluke o odabiru, ponude pregledati i ocijeniti i s aspekta elemenata ključnih za sigurnost željezničkog prometa, čime je otklonio nezakonitost utvrđenu prethodnim rješenjem, a o čemu se tuženik detaljno izjasnio (str. 5 do 7 osporenog rješenja). Kada je u pitanju spor o zakonitosti DON-a ili njene izmjene, mjerodavne su odredbe članka 200. do 279. ZJN-a, a kada je u pitanju opis predmeta nabave ili njegova tehnička specifikacija te dokazivanje ponuđenoga s traženim/propisanim predmetom nabave i njegovim tehničkim specifikacijama, kao što je to ovdje, mjerodavne su odredbe članka 205. do 213. ZJN-a, kojim odredbama nisu taksativno propisani dokazi koje naručitelj ima obvezu ili pravo propisati DON-om kao dokaze koje ponuditelji imaju obvezu dostaviti u ponudi. Činjenica koja je tužitelju sporna, a to je da je naručitelj izmjenom DON-a propisao da ponuditelji u ponudi moraju dostaviti Izjavu da su u posjedu Izvještaja o nezavisnoj ocjeni sigurnosti, a ne i sam Izvještaj kojega imaju obvezu dostaviti naknadno, ne protivi se niti jednoj mjerodavnoj odredbi iz navedenih članaka 205. do 213. ZJN-a. Nadalje, tuženik osporava osnovanost tužiteljevih navoda pod točkom 3.2. tužbe, jer tužitelj neosnovano smatra da je tuženik prethodnim rješenjem odlučio o bilo kakvoj općenitoj nezakonitosti DON-a niti općenito u odnosu na sve dokumente koji bi se trebali nalaziti, prema mišljenju tužitelja, u točki 6.2.a. DON-a, nego je odlučio o točno određenoj nezakonitosti, točno određene odredbe, odnosno dijela odredbe DON-a i točno određenog dokaza (Obrazac 10. i to u njemu sadržan Izvještaj o nezavisnoj ocjeni sigurnosti) kojeg je tužitelj u žalbi istaknuo i time osporio. Tužitelj tada nije osporavao zakonitost točke 6.2.c. DON-a zbog toga što se dostava Plana tj. Obrasca 12 traži nakon izvršnosti odluke o odabiru, već to prvi puta čini tek ovdje u ovom žalbenom postupku. Stoga je tužitelj žalbom protiv ovdje osporenog rješenja imao pravo osporavati samo sadržaj izmjene DON-a, pri čemu tuženik upire na članak 406. stavak 1. točku 3. i članak 404. stavak 3. ZJN-a, prema kojima tuženik nije imao pravo meritorno odlučivati o zakonitosti odredbe DON-a, odnosno dijela dokumentacije koja nije bila predmet izmjene, što ujedno podrazumijeva i zabranu tuženika meritorno odlučiti u onom dijelu u kojem je tužitelj DON mogao, a nije osporio u prethodnom žalbenom postupku. U odnosu na tužitelju sporno pitanje na koji način naručitelj namjerava provjeriti hoće li odabrani ponuditelj radove izvršiti u roku i udovoljava li ponuđeni predmet nabave propisanim tehničkim karakteristikama, tuženik ističe da prema točki 6.2.a. DON-a svaki ponuditelj ima obvezu u ponudi, dakle, prije izvršnosti odluke o odabiru, za potrebe faze pregleda i ocjene ponuda dostaviti, pored ostalog, popunjeni Troškovnik koji u sebi sadrži tehničke specifikacije predmeta nabave, detaljno po pojedinim stavkama, kao što svaki ponuditelj, prema toj istoj odredbi, ima obvezu dostaviti i Obrazac 16. kojim izjavljuje i potvrđuje da su ponuđeni proizvodi/skllopovi u skladu s tehničkim specifikacijama predmeta nabave propisanim DON-om kao i onima propisanim posebnim pravnim aktima također navedenim u samom Obrascu 16, dakle naručitelju stoje na raspolaganju dokumenti temeljem kojih će vršiti pregled i ocjenu ponuda i u odnosu na tehničke specifikacije predmeta nabave, odnosno

utvrditi udovoljava li ponuđeni predmet nabave propisanim tehničkim specifikacijama. Nadalje, tuženik ističe da je prema članku 280. stavku 1. ZJN-a i točki 6.1. DON-a ponuda izjava volje ponuditelja u pisanom obliku da će predmet nabave izvršiti u skladu s uvjetima i zahtjevima iz DON-a, među kojim uvjetima i zahtjevima je i rok za izvršenje predmeta nabave, dakle, svaki ponuditelj koji je predao ponudu njome se obvezao predmet nabave izvršiti u roku propisanom DON-om, a u slučaju da ne postupi na taj način odnosno ne izvrši predmet nabave u roku, naručitelju stoje na raspolaganju jamstva propisana točkom 9.3. DON-a. Na kraju, tuženik smatra neosnovanim i navode tužitelja pod točkom 3.3. tužbe jer, suprotno tužiteljevim navodima, tuženikova ocjena predmetnog žalbenog navoda ima uporište u DON-u, i to odredbama sadržanim u Izmjeni 1 od 4. prosinca 2020. i Izmjeni 3 od 16. prosinca 2020., a koje izmjene su na jednak način objavljene u EOJN RH kao i izvorna DON, te imaju isti pravni učinak kao i izvorna DON, što znači da su sve izmjene dokumentacije sastavni dio DON-a jednako obvezujuće kao i izvorna. Navedene izmjene (sadržaj kojih je detaljno naveden na str. 13. i 14. osporenog rješenja) sadrže jasne i nedvojbene odredbe o tome koju dokumentaciju odabrani ponuditelj treba dostaviti naručitelju za potrebe postupka ishođenja odobrenja tehničkih rješenja, kao što iz tih odredaba DON-a nedvojbeno i jasno proizlazi činjenica da je sporni postupak ishođenja odobrenja tehničkih rješenja u tijeku i da ga je sam naručitelj već inicirao, dakle, da odabrani ponuditelj nije subjekt koji će trebati pokrenuti taj postupak pa je stoga upućivanje na internetsku stranicu ERA-e isključivo informativnog karaktera i ne proizvodi bilo kakvu obvezu budućem odabranom ponuditelju za pokretanjem postupka pred tijelom na čiju stranicu se upućuje i po pravilima koja se tamo nalaze. Na kraju, tuženik smatra neosnovanim i prijedlog tužitelja za određivanjem privremene mjere te, slijedom svega iznesenog, predlaže ovom Sudu odbiti prijedlog za određivanjem privremene mjere te odbiti tužbeni zahtjev u cijelosti kao neosnovan.

4. Naručitelj HŽ-Infrastruktura d.o.o., ovdje zainteresirana osoba, u odgovoru na tužbu, smatra tužbene navode neosnovanim. Osvrćući se na svaki tužbeni navod, daje detaljne razloge na kojima temelji tvrdnje da je u svemu postupio po uputama iz prethodnog rješenja tuženika, a koji razlozi su u bitnom identični razlozima tuženika, zbog čega se isti posebno ne iznose. U odnosu na prigovore vezane za Izvještaj o sigurnosti, ističe da je, postupajući po prethodnom rješenju tuženika, dana 7. prosinca 2020. izmijenio DON, a predmetnom izmjenom, u obvezni sadržaj ponude uvršten je Obrazac 16, Izjava za proizvode/sklopove iz sadržaja koje je razvidno kako naručitelj u fazi pregleda i ocjene ponuda provjerava sukladnost ponuđenog predmetu nabave. Stoga smatra pogrešnom tužiteljevu tezu da je svojim rješenjem tuženik odredio na koji način se ta sukladnost provjerava, odnosno specifični dokument kojim se ista dokazuje, te da se ne dostavljanjem Izvještaja o nezavisnoj ocjeni sigurnosti na bilo koji način ugrožava sigurnost željezničkog prometa. U odnosu na Obrazac 12 zaključno navodi da se isti odnosi isključivo na informacije potrebne za samo izvođenje radova te da bi njegovo dostavljanje u ponudi ili kao ažuriranog dokumenta bilo u potpunosti neutemeljeno. U odnosu na prigovore glede dijela dokumentacije koji se nalazi na web stranici strane institucije, naručitelj navodi kako nigdje u Tehničkim specifikacijama nije naveo da je obveza ponuditelja podnošenje zahtjeva sukladno članku 59. ZSIŽS-a, pri čemu citira dijelove dokumentacije s tim u vezi te dodaje kako je također već prilikom odgovora na prethodnu žalbu od strane istog tužitelja odgovorio da je predao zahtjev i samim time

jasno naveo da je postupak u tijeku, a što je vidljivo i iz osporenog rješenja. Na kraju, naručitelj predlaže ovom Sudu odbaciti privremenu mjeru kao nedopuštenu te, slijedom svega navedenog, odbaciti tužbu tužitelja, podredno odbiti tužitelja s tužbenim zahtjevom u cijelosti.

5. Odgovori na tužbu tuženika i naručitelja dostavljeni su tužitelju, sukladno članku 6. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, broj 20/10., 143/12., 152/14. i 29/17.), koji se na iste očitovao podneskom od 5. svibnja 2021., ostajući u cijelosti kod tužbe i tužbenog zahtjeva.

6. Tužbeni zahtjev nije osnovan.

7. Odlučujući o zakonitosti osporenog rješenja u granicama tužbenog zahtjeva, ovaj Sud nalazi da tuženik nije povrijedio zakon na štetu tužitelja time što je odbio njegovu žalbu.

8. Naime, razmatrajući sadržaj tužiteljeve tužbe i tužbenog zahtjeva, te odgovore na tužbu tuženika i naručitelja, kao i dokaze priložene svezu spisa, ovaj Sud nalazi da se osporeno rješenje ne može ocijeniti nezakonitim iz razloga na koje tužitelj upire u tužbi. To stoga jer je tuženik svoju odluku utemeljio na činjenicama koje su u postupku pravilno i u postupnosti utvrđene, nakon čega je, pravilnom primjenom mjerodavnih odredaba ZJN-a na koje ukazuje u rješenju, a imajući u vidu sporne odredbe DON-a, osnovano zaključio da je naručitelj postupio po uputama iz ranijeg rješenja tuženika donesenog u prethodnom žalbenom postupku u dijelu koji se odnosi na dostavu Izvještaja o nezavisnoj ocjeni sigurnosti te da tužitelj u prethodnom postupku nije osporavao zakonitost točke 6.2.c. DON-a u odnosu na Obrazac 12 (Preliminarni vremenski plan i preliminarni plan izvođenja radova), već u odnosu na navedeni Izvještaj kao sastavni dio Obrasca 10, zbog čega prigovore po toj osnovi ne može s uspjehom isticati u ovom postupku. S tim u vezi tuženik pravilno ukazuje i na ovosudnu praksu, prema kojoj u ovom postupku tužitelj ima pravo osporavati samo sadržaj izmjene DON-a, pa, kako točka 6.2.c. u dijelu koji se odnosi na Obrazac 12 nije bila predmet prethodnog žalbenog postupka a time ni predmet izmjene, to tužitelj nema pravo istu osporavati ovom žalbom, niti je tuženik, sukladno članku 404. stavku 3. ZJN-a, ovlašten kontrolirati činjenično i pravno stanje koje je bilo predmetom prethodne žalbe u istom postupku nabave. U odnosu na prigovore vezane za web stranice ERA-e, Sud prihvaća ocjenu tuženika, danu u osporenom rješenju i odgovoru na tužbu, da je naručitelj naveo poveznicu na rečenu web stranicu u cilju informiranja ponuditelja, odnosno da je navedena poveznica/stranica informativnog karaktera i sadrži informacije o podnosiocu prijave, postupku i načinu podnošenja prijave te ne proizvodi bilo kakvu obvezu budućem odabranom ponuditelju za pokretanjem postupka pred tijelom na čiju se stranicu upućuje i po tamošnjim pravilima, odnosno da podnošenje zahtjeva s tim u vezi nije u obvezi ponuditelja, već naručitelja, koji je takav zahtjev i podnio.

9. Pritom je, obrazlažući iscrpno stajališta istaknuta u osporenom rješenju, tuženik dao detaljnu i jasnu analizu razloga kojima se rukovodio zaključujući da žalbeni navodi tužitelja nisu osnovani, a koje razloge, zbog nepotrebnog ponavljanja, u cijelosti prihvaća i ovaj Sud, jer su utemeljeni na pravilnoj ocjeni dokaza provedenih u postupku te na pravilnom tumačenju relevantnih odredaba primijenjenog materijalnog prava.

10. Slijedom izloženog proizlazi da je osporeno rješenje u pobijanom dijelu doneseno u granicama zakonom propisanog ovlaštenja tuženika, koji je u cijelosti odgovorio na sve žalbene prigovore pa, s obzirom da tužitelj i u tužbi ponovno upire

na prigovore istaknute u žalbi, to ovaj Sud nije našao osnove rješenje tuženika, uz obrazloženje kakvo je njime dano, ocijeniti nezakonitim. Ovo osobito imajući u vidu da tužitelj pravilnost tuženikovog rješenja pobija ukazujući na iste činjenice i dokaze na kojima je rješenje utemeljeno, ali ih drukčije tumači, dajući u stvari svoje viđenje i ocjenu činjeničnog stanja utvrđenog u postupku, te svoju interpretaciju primijenjenog materijalnog prava, što nije od utjecaja na drukčije rješenje ove stvari.

11. Iz navedenih razloga Sud nije ocijenio potrebnim održati raspravu u predmetnom upravnom sporu. Naime, Sud je tijekom ovog spora tužitelju dostavio odgovore na tužbu koje su dali tuženik i naručitelj, čime mu je omogućio očitovanje na navode iz istih, nakon čega je, s obzirom da u ovoj stvari činjenice nisu sporne te da tužitelj svojim tužbenim navodima osporava samo primjenu prava, predmetni spor riješio bez rasprave, u smislu ovlaštenja iz članka 36. točke 4. Zakona o upravnim sporovima.

12. U odnosu na prigovor nezakonitosti osporenog rješenja u dijelu kojim je odbijen sa zahtjevom za naknadu troškova žalbenog postupka, ističe se da je odluku s tim u vezi tuženik utemeljio na odredbi članka 431. stavka 5. ZJN-a, uz razložno obrazloženje s kojim je ovaj Sud suglasan, dok tužitelj određeno ne obrazlaže u čemu bi se sastojala povreda citirane zakonske odredbe, zbog čega navedeni prigovor nije od utjecaja na drukčije rješavanje predmetne stvari.

13. Na kraju, Sud nalazi neosnovanim zahtjev tužitelja za naknadu troškova ovog upravnog spora, jer, prema odredbi članka 79. stavka 4. Zakona o upravnim sporovima, stranka koja izgubi spor u cijelosti snosi sve troškove spora, ako zakonom nije drukčije propisano. Kako je tužitelj izgubio predmetni upravni spor, jer je njegov tužbeni zahtjev u cijelosti odbijen, to je valjalo odbiti i zahtjev za naknadu zatraženih troškova.

14. S obzirom da je ovaj Sud o tužbenom zahtjevu donio meritornu odluku, to nije našao potrebnim odlučivati o prijedlogu tužitelja za izdavanje zatražene privremene mjere.

15. Trebalo je stoga, temeljem odredbe članka 57. stavka 1. i članka 79. stavka 6. Zakona o upravnim sporovima, odlučiti kao u izreci ove presude.

U Zagrebu 7. svibnja 2021.

Predsjednica vijeća
Evelina Čolović Tomić, v.r.

Za točnost otpavka – ovlaštenu službenik

Tanja Nemčić

